

Una colònia, fins quan?

Pere Miret. Economista i membre de la Sectorial d'Economia de l'ANC. Octubre del 2018

“Un membre del govern del PSOE, el ministre d'exteriors, el Sr. Borrell, fins i tot va arribar a dir durant la campanya electoral del desembre del 2017 que Catalunya era un país malalt.”

El mètode del govern del PSOE per a fer front al conflicte amb Catalunya no ha variat essencialment respecte a l'aplicat pel PP. És a dir, consisteix fonamentalment a aplicar la repressió per a intentar que no es parli del tema, ni a l'interior de l'Estat ni a l'exterior. Un membre del govern del PSOE, el ministre d'exteriors, el Sr. Borrell, fins i tot va arribar a dir durant la campanya electoral del desembre del 2017 que Catalunya era un país malalt. Malalt per reclamar els drets humans! Això recorda els temps de l'URSS, quan enviaven els dissidents polítics als hospitals psiquiàtrics. I ja saben com va acabar. Però no es tracta d'un problema individual, sinó col·lectiu de tot un poble, d'una nació mil·lenària. Per això el Sr. Borrell també va parlar de “passar bé el desinfectant” referint-se al cas català. Això fins i tot és pitjor: recorda els nazis respecte als jueus.

Tanmateix, malgrat els presos polítics i els exiliats en augment, a pesar de tota la deriva neofeixista de l'Estat espanyol, aquesta política ha fracassat per la resistència democràtica del poble català per a posar fi al tracte colonial que rep de l'Estat central. La recent manifestació multitudinària i pacífica, la més gran d'Europa dels últims temps, en ocasió de la diada nacional de Catalunya l'onze de setembre, convocada per donar suport a la República Catalana proclamada el 27 d'octubre de 2017, així ho manifesta.

Nogensmenys, encara hi ha gent que pensa que els temps apunten cap a una unificació d'estats, més que a les segregacions. Tenen raó? Des del 1990 només a Europa s'han creat més d'una dotzena de nous estats, dels quals actualment set formen part de la Unió Europea (UE) . I és important la mida dels estats? En tot cas, pel que fa al benestar de la població mesurada per la renda *per capita* no. En efecte, a Europa els primers llocs de renda *per capita* els encapçalen estats relativament petits, com Luxemburg, Noruega, Suïssa, Irlanda i Dinamarca.

D'altra banda, no cal ser un observador gaire perspicaç per a veure que en els últims anys dins de la UE els estats han guanyat poder. Llavors, l'argument que no val la pena de crear un nou estat perquè els estats estan superats és vàlid? Doncs no ho sembla. I més en el cas de Catalunya, que té l'Estat central en contra, que últimament ha portat la seva catalanofòbia estructural a extrems totalment intolerables.

I sobretot, unificació o no, s'ha de respectar el dret internacional. I un punt clau és el dret d'autodeterminació dels pobles. L'Estat espanyol, a diferència del cas del Regne Unit amb Escòcia, no el reconeix al poble català. Això malgrat que ha signat i ratificat la carta i els pactes de les Nacions Unides que el protegeixen i que la mateixa constitució espanyola (art. 96) obliga a respectar els pactes internacionals ratificats. Així que no és correcte en absolut argumentar que es tracta d'un problema intern de respecte de la constitució espanyola. No ho és.

D'altra banda, el cas català té una gran importància política. Als ulls de tot el món la credibilitat democràtica de la UE ha sortit malparada amb la vulneració dels drets nacionals i humans que es produeix a Catalunya. Fins i tot a estats no democràtics, com Rússia i la Xina, es van retreure a la UE les crítiques pel no-respecte dels drets humans en aquests països com a hipòcrites en vista de la clara vulneració dels drets nacionals i humans a Catalunya els darrers mesos. De tota manera, la UE encara pot restablir la seva reputació democràtica, però només amb el reconeixement de la República Catalana.

tota manera, la UE encara pot restablir la seva reputació democràtica, però només amb el reconeixement de la República Catalana.